

[english](#)[IPB webmail](#)

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ИНСТИТУТ ЗА ФИЗИКУ БЕОГРАД

[ПОЧЕТНА СТРАНА](#)[О ИНСТИТУТУ](#)[ИСТРАЖИВАЧКЕ ОБЛАСТИ](#)[ПРОЈЕКТИ](#)[ИСТРАЖИВАЧИ](#)[ПРОМО МАТЕРИЈАЛ](#)[КОНТАКТ](#)[ЛИНКОВИ](#)[Претрага...](#)

IN MEMORIAM: Др Никола Бурић In memoriam: Никола Бурић (1959 – 2016)

Институт за физику у Београду као пример који треба следити

Славни физичар у посети Влади Републике Србије

ЕКСПОЗЕ МАНДАТАРКЕ АНЕ БРНАБИЋ: Институт за физику као пример

Др Магдалена Ђорђевић - предавање на Физичком факултету

Добитници годишњих награда за 2017. годину

[АРХИВА ВЕСТИ](#)[ИЗБОРИ У ЗВАЊА](#)[ЈАВНЕ НАБАВКЕ](#)[ОГЛАСИ](#)[ЗВАНИЧНА ДОКУМЕНТА](#)

Проф. др Никола Бурић, наш дугогодишњи пријатељ и сарадник, преминуо је 12. јануара 2016. године.

Николу ћемо памтити као сјајног научника, једног од најбољих којима Институт за физику може да се поноси. Крајем прошле године је добио награду САНУ из области физике и сродних наука, и готово до последњег тренутка је радио са бројним сарадницима, уз велики број интересантних резултата.

Никола Бурић се родио 1959. године у Београду. Дипломирао је и магистрирао физику на Природно-математичком факултету Универзитета у Београду, а докторирао је 1990. године на Универзитету у Лондону (University of London) у Великој Британији са темом из примењене математике. После доктората, провео је две године као пост-докторанд на Математичком факултету тог универзитета (School of Mathematics, Queen Mary and Westfield College, University of London). У периоду од 1983. до 1993. је био запослен у Институту за физику у Београду, што укључује и научно усавршавање у периоду од 1987. до 1993. године, које је провео у Енглеској. Од 1993. до 2006. радио је као доцент, затим као ванредан и коначно као редован професор физике на Фармацеутском факултету Универзитета у Београду. Од 2006. године је поново запослен у Институту за физику у Београду као научни саветник, прво у Центру за фотонику, а од 2011. године у Центру за изучавање комплексних система, у Лабораторији за примену рачунара у науци (SCL).

Главна област његовог научног интереса била је примена теорије динамичких система у физици. Најважније резултате је остварио у оквиру следећих тема:

- ефикасан опис фракталне структуре динамике Хамилтонових система, где је развио теорију модуларног глачања,
- моделирање и анализа динамике неуронских система, и
- хамилтонијанска формулација квантне механике, посебно хибридних, квантно-класичних система.

Проф. Бурић је остварио велики број значајних, разноврсних и инвентивних научних резултата. Доприоне је оснивању и развоју нових области физике у Србији и покретању интердисциплинарних примена физике уз сарадњу са истраживачима различитог научног профила. Значајно је допринео и унапређењу докторских студија физике кроз предавања на смеру Квантна, класична и математичка физика.

Због свега овога Николин прерани одлазак представља велики губитак не само за његову породицу и пријатеље, већ и за српску физику.

Николу ћемо памтити као доброг и искреног пријатеља, на кога смо могли да рачунамо да ће увек да каже оно што заиста мисли. Памтићемо га као колегу чије смо мишљење ценили и често тражили, некада неформално, а некада и формално, као када смо га изабрали за члана Управног одбора Института.

Николу ћемо памтити као човека широких погледа од кога смо много научили и који је духовно обогатио Институт за физику, као и све који су га познавали.

Николиној породици изражавамо искрено саучешће и придружимо се њиховом болу у овом тешком тренутку. Саучешће шаљемо и његовим пријатељима и сарадницима. Никола нас је данас напустио, али ћемо заједнички чувати успомену на њега.

Вечна му слава!

Говор Александра Богојевића, директора Института за физику, на комеморацији колеги Николи Бурићу одржаној 19.02.2016. године:

Данас смо се окупили да заједно одамо пошту Николи Бурићу – нашем колеги и пријатељу – човеку у Панама шеширу који нас је прерано напустио али који ће, кроз наша сећања, остати и даље са нама. Тако ће Никола наставити да нас све чини бољим и јачим, а посебно Институт за физику чији смо део и кога сви волимо баш као што га је и Никола волео.

Историја Института, а посебно историја посебности ове куће, са правом почиње од Звонка Марића, човека који је инспирисао и иза себе оставио плејаду врских истраживача, широко образованих и честитих људи. Никола Бурић је био један такав човек. Обиван и Јода – природно је да се на крају филма њих двојица заједно појављују и помињу.

Скоро да постаје пракса да заборављамо доприносе кључних појединаца. Заборављамо да се гласови оних који тихо говоре али имају шта да кажу, оних који стварају, граде и подстичу друге да то чине, често много даље простиру и дуже чују од повишених и узбуђених гласова осталих који нас окружују. Но, ако смо и свесни и ценимо доприносе важнијих људи из наше прошлости, свеопшти песимизам и сумња у којима се већ дужи време као друштво маринирамо нас уверавају у то да данас међу нама нема појединаца који би њима били достојни.

Заборављамо тиме да је навећи допринос људи као што је био Звонко Марић то што узгајају и иза себе остављају једнако вредне људе – то је начин како од вајкада крхки и смртни људи граде и вајају цивилизацију која их надилази. Они то чине кроз своје идеје, кроз лични пример и кроз једнако вредне људе од интегритета које иза себе остављају. Они то чине кроз људе који имају своје мишљење и који су у стању да то мишљење аргументују али не и да га на силу другима намећу; људе чије мишљење цените и чијим се саветима природно окрећете; људе широких погледа и интересовања који нас инспиришу, духовно обогаћују и оснажују; људе као што је био Никола Бурић.

Николиним одласком се тај ланац не прекида – прерано нас је напустио, но ипак је провео довољно времена међу нама да је иза себе оставио оне који тај ланац могу да наставе. То је за њих велика част, али истовремено и велика одговорност. На свима нама у нашем колективу је да им помогнемо и олакшамо то бреме. Помоћи ће им и то што ће, од сада па надаље (ако се само око себе осврну) поред себе видети ликове Обивана и Јоде како им се са одобравањем смеће.

Тешки тренуци и како се са њима носимо говоре пуно о томе ко смо ми заправо, у шта верујемо, иза чега стојимо. Није лако борити се против опаких болести. Човек често изгуби наду, клоне духом, одустане од борбе. Никола није био такав. Никола се борио, и да је само снага духа оно што је потребно он би болест и победио. У једном смислу и јесте победио: никада није више радио, и урадио; никада нас није више бодрио; никада није својим најближим сарадницима био од веће користи. За овај рад је недавно добио престижну награду Српске Академије Наука и Уметности чиме се приружио Милутину Благојевићу, још једном нашем цењеном колеги. Посебност Института за физику се не мери опремом, бројем истраживача, бројем радова и цитата, импакт факторима – мада по свим овим Институту предводи научни сектор – посебност једне институције се мери посебношћу кључних људи који је чине и који су највише заслужни за дух посебности који нас окружује; посебност се мери доприносима који мењају науку и људе који се науком баве.

Људски род се од памтивека бави изучавањем хармоније. Још од Питагоре знамо да а од хармоније воде два, на први поглед дијаметрално различита, а ипак тако тесно испреплетена пута. Први је аналитички пут математике и физике чији је непосредни циљ разумевање саме природе хармоније, пут у коме је откривена лепота кључна инспирација за то разумевање. Други је синтетички пут музике и других уметности чији се непосредни циљ стварање лепоте и инспирације, но пут који, на крају, не себи својствен начин опет открива правила и метод из кога произилазе склад и хармонија.

Част је бавити се хармонијом, независно да ли приступамо из визууре леве или десне хемисфере нашег мозга. Велика је част посветити свој живот и сву своју енергију оваквом изучавању.

Никола није ни први ни последњи у својој породици који се предано посветио корачању овим путевима. Отац му је био математички физичар, баш као и Никола, и баш као наша драга колегиница, а његова супруга, Маја. Не треба да чуди то да њихова деца настављају породичну традицију фокуса на хармонију и склад, лепоту и разумевање: Илија као математички физичар, Даница као музичар.

Маја, Данице и Илија: искрено саосећамо са вашим болом, искрено смо поносни на све оно што је Никола за собом оставио, искрено желимо да вам предочимо да је Институт за физику ваша кућа баш као што је била и Николина. Разумемо и делимо узбуђење пута којим корачате. На том путу ћете увек моћи да рачунате на нашу подршку и помоћ – Институт за физику је више од куће науке, он је кућа светлости, знања и људске креативности, те је таква подршка не само наша част већ и наша обавеза.